

ת"פ 48208/03/17 - מדינת ישראל נגד עאמר אבו סבילה

בית משפט השלום בבאר שבע

בפני כבוד השופט דניאל בן טולילה

ת"פ 48208-03-17
28 נובמבר 2017

המאשימה

מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד יעריה דרעי/שלומי שוחט

נגד
הנאשם

עאמר אבו סבילה (עציר)
ע"י ב"כ עו"ד בני זיתונה/דודי אביטן

<#1#

גזר דין

הנאשם הורשע לאחר ניהול הוכחו בעבירות של תקיפה סתם, פציעה כשהעברין מזוין (שתי עבירות) והחזקת סכין שלא למטרה כשרה.

על פי המתואר בעובדות כתב האישום, במועד הרלוונטי ריצו הנאשם ו- ס ע (להלן: "המתלונן") עונש של מאסר בפועל בבית סוהר אשל בבאר שבע (להלן: "בית הסוהר"). בתאריך 19.3.17 סמוך לשעה 08:30 בבית הסוהר פנה הנאשם למתלונן, טען בפניו שהוא קילל אותו יומיים לפני כן ובמעמד זה תקף את המתלונן שלא כדין בכך שניגש אליו מאחור וחבט בו עם מקל על גבו.

בתוך כך ניסה המתלונן להתגונן מפני הנאשם וחבט בו בגופו, או אז שלף הנאשם סכין או כלי מתכתי בעל להב חד (להלן: "הסכין") ופצע באמצעותו את המתלונן בכך שחתך אותו ברגלו השמאלית מאחור וגרם לו לחבלות המתבטאות בחתך ארוך באורך של 10 ס"מ עם שפתיים פתוחות אשר אוחה באמצעות סיכות ובחתך נוסף שטחי באורך 10 ס"מ גם הוא בירך שמאל מאחור.

במעמד זה, התערב הסוהר אבירם מסרטי (להלן: "הסוהר") וניסה להפריד בין הנאשם למתלונן. כתוצאה מכך נפגע הסוהר מהסכין בידו השמאלית ונגרמה לו חבלה המתבטאת בחתך שטחי באספקט דורסלי בכף יד שמאל והוא נזקק לטיפול בבית חולים סורוקה במהלכו אוחה החתך באמצעות תפרים.

במעמד האמור לעיל החזיק הנאשם בסכין מחוץ לתחום ביתו או חצריו ולא הוכיח כי החזיקה למטרה כשרה.

טיעוני הצדדים:

עמוד 1

ב"כ המאשימה במסגרת טיעוניו הכתובים לעונש, הפנה לערכים המוגנים בהם פגע הנאשם במעשיו, בכללם הגנה על שלמות גופו וביטחונו של אדם וכן שמירה על הסדר הציבורי. זה הפנה לקלות הבלתי נסבלת בה חילוקי דעות של מה בכך נפתרים באופן אלים, כאשר הדבר מקבל משנה תוקף כשהעבירות מבוצעות בין כותלי בית הסוהר. גם ביחס לעבירה של החזקת סכין למטרה לא כשרה, הפנה התובע לכך שבעבירות אלו הדגש מושם על פוטנציאל הנזק הרב שיכול להיגרם כתוצאה מהחזקה שלא כדין וכך הפנה לענישה המחמירה, ככל שהדבר נוגע ל"תת תרבות הסכין".

אליבא דה מאשימה, מידת הפגיעה בערכים המוגנים משמעותית, וזאת על רקע טיב הפגיעה, העובדה כי הנאשם לא חדל ממעשיו גם שסוהר התערב במקום, ולא זו בלבד, הרי שגם הביא לפגיעתו של אותו סוהר. המדובר במי שיזם את האירוע ולא חדל מלנסות לפגוע במתלונן ורדף אחריו גם לאחר שפצע אותו. המדובר באלימות בין כותלי הכלא, נתון המחייב העברת מסר, כי גם בכלא, חוקי המדינה תקפים וגם האסירים זכאים להגנה על גופם וביטחונם ללא יוצא מן הכלל.

בגין כל אלה, סבורה המאשימה, כי מתחם העונש ההולם מן הראוי שינוע בין 18 ל-42 חודשים מאסר בפועל, כשבגדרי המתחם, על רקע עברו הפלילי, על רקע העדר נטילת אחריות, והעדר הליכי שיקום, זו סבורה כי יש לקבע את עונשו ברף העליון, במצטבר לכל עונש מאסר אחר אותו הוא מרצה.

ב"כ הנאשם מנגד, עתר מבית המשפט שלא למצות את הדין עם הנאשם. לדבריו, גם בספקטרום של עבירות פגיעה, בתיק זה קיימים נתונים רבים שיש בהם כדי להקל עם הנאשם. בהקשר לכך ציין, כי לא ברור מהו טיב אותו חפץ חד וממילא לא הוכח כי מדובר בסכין. הפגיעה עצמה יחסית שטחית, כאשר מדובר בחבלה אחת שנגרמה למתלונן. כך הם פני הדברים ביחס לפגיעתו של הסוהר. עוד נטען כי אין ראיות לכך שהחפץ הובא עם הנאשם לזירה, על כן זה זכאי ליהנות מהספק שמדובר באחיזה ספונטנית של כלי מתכתי שהיה במקום. הסנגור הוסיף שבמקרה דנן אין לדבר על יחסי כוחות בלתי פרופורציונליים בין הקורבן לבין הנאשם, שכן מחומר הראיות נלמד, כי הייתה קטטה שקדמה לפגיעתו של הקורבן. עוד התבקש בית המשפט ליתן דעתו לקביעה בהכרעת הדין, לפיה לא הייתה לנאשם כוונה לחתוך את הסוהר והדבר נעשה אגב עימות עם האסיר האחר.

נטען כי מדובר בנאשם שגם אם לחובתו הרשעות קודמות, הרי שעברו הפלילי אינו מכביד, ושזוהי לו הפעם הראשונה שהוא מסתבך בעבירות אלימות. מדובר במי שהינו אב לשלושה ילדים, שהקטן שבהם, בגיל שלוש, עבר לאחרונה ניתוח. גם אמו של הנאשם חולה ומשפחתו זקוקה לעזרתו.

הנאשם מצדו הביע צער. לדבריו, לא התכוון לכל מה שקרה. הוא אינו "אדם של בעיות" ולא של אלימות. לא מחוץ לכלא ולא בתוכו. ברצונו להשתחרר ולחזור לעבוד.

דין והכרעה:

על פי סעיף 40ג (א) לחוק העונשין, בקביעת מתחם העונש בהתאם לעקרון ההלימה, על בית המשפט להתחשב **"בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות**

בביצוע העבירה".

בעבירות הפציעה והאיזמים פגע הנאשם בערכים החברתיים של הגנה על כבודו, שלמות גופו, שלווה נפשו וביטחון האישי של המתלונן. לא אחת התריעו בתי המשפט ביחס לעבירות האלימות כי יש למגר את תופעת הבריונות על ידי ענישה הולמת. על הצורך בהחמרה בענישה בעבירות פציעה כשהעבריין מזויין, אפנה לדבריו של כב' השופט ריבלין בע"פ 2169/10 **מדינת ישראל נ' מארי** (12.5.11):

"אכן, כפי שציין בית המשפט המחוזי" ניתן למצוא פסיקה בגוונים שונים בעבירות דקירה" והדבר תלוי בנסיבות המקרה. לעמדתי, מן הראוי לקבוע רף ענישה מחמיר בגין עבירות מעין אלה. אין זאת אך בשל המטרה החשובה של מיגור "תת-תרבות הסכין", כפי שכונתה פעמים רבות בפסיקה; עבירות דקירה כשהן לעצמן, ומבלי להתחשב בריבוי, הן עבירות אלימות קשות שטמונה בהן סכנה חמורה לחיים, לגוף ולנפש".

עוד ראה בעניין זה ע"פ 8113/12 **מחלב נ' מ"י** (4.8.13):

"מקרה זה מצטרף לרשימה ארוכה של אירועים, שבהם נעשה שימוש בסכין או בכלי משחית אחרים, לשם פתרון סכסוכים ומחלוקות, כאשר, לעיתים קרובות, תוצאות המעשים הן קשות ביותר. על חומרתה של תופעה זו, אשר פשתה במקומותינו והיא, לדאבון הלב, הולכת ומתרחבת, ועל הצורך להיאבק בה באמצעות ענישה קשה ומחמירה, עמד בית משפט זה בשורה ארוכה של פסקי דין".

מדובר בעבירה המבוצעת בין כותלי הכלא כלפי אסיר אחר וכלפי סוהר, ומשכך יש במעשים אלו כדי לפגוע גם בערך המוגן של המשמעת, הסדר הציבורי ושלטון החוק בין כותלי הכלא, ערכים מוגנים המאפשרים ניהול שגרת חיים תקינה גם ביחס לאלו שהורחקו מהחברה בשל כך שחטאו בעבירות פליליות. דבר השמתם של אותם אסירים מאחורי חומות וגדרות, לא בא לגרוע כהוא זה, מזכותם הבסיסית לחיות בביטחון ובשלווה. הגבלת חירותם של האסירים היא ורק היא אמורה להוות את העונש בגין מעשיהם הפליליים ואין לאפשר בהם פגיעה פיזית אגב ריצוי מאסרם.

בעבירה של החזקת סכין למטרה לא כשרה פגע הנאשם בערך המוגן של הסדר הציבורי וביטחון הציבור. הדגש המושם בעבירות של החזקת סכין שלא למטרה כשרה הנו פוטנציאל הנזק הרב היכול להיגרם כתוצאה משימוש בסכין. לא בכדי קבע המחוקק בצדה של עבירה זו עונש מקסימלי של חמש שנות מאסר. על גינויה של תופעת נשיאת סכינים וכלי משחית שלא למטרה כשרה, ראה האמור בע"פ 242/07 **אובלימוב נ' מדינת ישראל**:

"ואכן אין צורך להכביר מלים על כך שסכין קוראת לשולף ולדוקר כשם שפירצה קוראת לגנב; "תת תרבות הסכין" על גילוייה השונים - מהחזקת סכין ועד לשימוש אלים בה - היא אורח תדיר, לא רצוי, בבתי המשפט, לרבות בבית משפט זה; היא כבר גבתה לא מעט חיי אדם, ועל כן אין מנוס מענישה מרתיעה לגביה, בכל גילוייה".

סקירת הפסיקה הנוהגת בעבירות של פציעה כשעבריין מזויין, מלמדת כי על דרך הכלל ולמעט חריגים, דינו של מי

שעושה שימוש בסכין לדקור את זולתו, להישלח לכלא מאחורי סורג ובריח לתקופה שאינה מבוטלת שתנוע החל ממספר חודשים ויכול ותגיע לכדי שנתיים ויותר. בעבירות שכאלה, בתי המשפט שתיים לבם בין היתר לשאלה מהו אותו נשק קר ששימש הנאשם, סוג הפציעה, משך התקיפה, עוצמתה ותוצאותיה, האם מדובר במעשים מתוכננים אם לאו, הרקע לביצוע התקיפה, האם זו בוצעה בצוותא חדא עם לאו, האם קדם קנטור מצדו של הקורבן ופער הכוחות בין הקורבן למקרבן. ביחס לכך ר' בין היתר:

ברע"פ 2781/15 **יוסף מחאמיד נ' מ"י** - הורשע המערער בעב' של פציעה בנסיבות מחמירות בכך שדקר את הנאשם בראשו בעקבות ויכוח. ביהמ"ש המחוזי החמיר בעונשו של הנאשם כך שבמקום 6 חודשי מאסר לריצוי בדרך של עב' שירות, נגזרו עליו 8 חודשי מאסר בפועל. בקשת רשות ערעור על פס"ד של ביהמ"ש המחוזי נדחה. עוד ראה רע"פ 1601/14 **נדב פרץ נ' מ"י**, רע"פ 8716/13 **סאלחדיאב נ' מ"י**, רע"פ 4573/11 **לפידות נ' מדינת ישראל**, עפ"ג 28534-10-12 **סרוסי נ' מדינת ישראל**, עפ"ג 45636-06-13 **מדינת ישראל נ' טל**, עפ"ג (מח' ב"ש) 24519-07-14 **טים איילה טקלו נ' מדינת ישראל**, עפ"ג (מח' ב"ש) 58804-05-13 **מולה דרסן נ' מדינת ישראל**. ת"פ 59343-06-16 **מדינת ישראל נ' בן סימון**.

בבואו של בית המשפט לבחון את מידת הפגיעה של הנאשם בערכים המוגנים ולחומרא יש ליתן הדעת לכך שעניין לנו באירוע שנעשה על רקע סכסוך של מה בכך. בין אם הדבר נעשה על רקע כך שהקורבן לכאורה קילל את הנאשם יומיים עובר לאירוע ובין אם על רקע סכסוך על שימוש בטלפון, אין באמור כדי להצדיק, ולו במעט, את התנהלותו.

המדובר באירוע שבו נחתכו ואף בצורה משמעותית, הן הסוהר והן הקורבן. די לעיין בתמונות של החבלות כדי ללמד שהחבלות רחוקות מלהיות שטחיות כפי שביקש ללמד הסנגור. המדובר בלפחות שלושה חתכים (שני חתכים עמוקים, האחד אצל הקורבן והשני אצל הסוהר, יחד עם חתך שטחי נוסף אצל הקורבן), דבר המעיד על פרץ האלימות בו היה נתון הנאשם בעת העימות עם הקורבן.

ספק בעיני בית המשפט האם העובדה שמדובר בחפץ חד ולא בסכין, אמורה לפעול לטובת הנאשם, שכן גם אם טיבו המדויק של אותו חפץ לא נודע, הלכה למעשה, זה מביא לתוצאות זהות לאלה של סכין. יתרה מכך, האיסור הברור החל על אסירים לאחוז בסכין, מביא לעתים למציאת "אלתורים" והסלקתם של חפצים אלה לעת מצוא. רק גישה מחמירה ובלתי מתפשרת תמנע את אותה התנהלות בלתי חוקית שפוטנציאל הנזק שבא בין כותלי הכלא גדול אף יותר מאשר הדרך הכלל.

מהודעתו הראשונה של הקורבן, אותה העדיף בית המשפט על פני עדותו בבית המשפט, נלמד, כי האירוע על פני הדברים, במהותו היה מתוכנן כאשר הנאשם הגיע לקורבן ומיד תובע את עלבונו. "**... החלפתי בגדים ליד הטלפון ובא אסיר שעובד איתי במטבח שהוא לא ידע מה השם שלו ואמר לי שאני קיללתי אותו לפני יומיים... ואז הוא בא אליי מאחורה שהסוהר לידי והפתיע אותי ונתן לי מכה עם מקל בגב והוציא סכין אולי מהכיס אולי מהרצפה לא יודע שהוא נתן לי עם המקל מכה בגב אני התחלתי לתת לו מכות להגן על עצמי ואז הוא הוציא סכין וחתך אותי, הסוהר היה שם עומד וראה כל זה.**"

מנגד ולקולא, אין ראיות חד משמעיות מהן ניתן ללמוד, כי הנאשם הגיע כבר עם אותו חפץ חד והדבר נותר לוט בערפל. כך גם אין מחלוקת, שהנאשם לא התכוון לדקור את הסוהר והדבר נעשה אגב התערבותו של זה בניסיון להפריד בין הניצים. הדקירות לא כוונו לאיברים חיוניים.

מכל המקובץ לעיל, הנני לקבוע, כי מתחם העונש ההולם ממכלול מעשיו של הנאשם, נע בין 10 ל-30.

בקביעת עונשו של הנאשם לקולא ובמשורה, בית המשפט ייקח בחשבון כי למעצרו ולמאסרו השפעה רבה על משפחתו, בשים לב לכך שבנו עבר ניתוח בעת מעצרו ואמו חולה. הנאשם אמור היה להשתחרר ממאסר לא קצר אותו הוא מרצה (בגין עבירות רכוש) שकेת יידחה לתקופה לא קצרה נוכח הסתבכותו הנוכחית ונוכח הפקעת "השליש" שלו הוא היה על פי דבריו זכאי. אמנם מדובר באסיר יחד עם זאת במשך תקופה ארוכה זה היה במעמד של עצור על שלילת הזכויות הכרוכות בכך. עוד ובמשורה ינתן משקל לצער שזה הביע בטיעונו לעונש, אם כי, לא ברור האם מדובר בנטילת אחריות לשמה.

מנגד, ולחומרה, יש לקחת בחשבון את עברו הפלילי של הנאשם אשר גם אם אינו כולל הרשעות בעבירות אלימות, עדיין מלמד, כי החוק אינו "נר לרגליו", וכי עניין לנו במי שפעם אחר פעם חוטא בעבירות רכוש ומרצה בגין תקופות מאסר ארוכות. בהקשר לכך **בשנת 2011** נגזרו על הנאשם 6 חודשים מאסר בפועל בדרך של עבודות שרות בגין עבירות של גניבת בקר, בשנת **2012** במסגרת ת"פ 3481-09, הורשע הנאשם בעבירות של החזקת כלי פריצה והסגת גבול, **בשנת 2014** הורשע הנאשם פעם נוספת בעבירות של גניבת בקר לצד עבירות נלוות ונגזרו עליו 17 חודשים מאסר בפועל, בשנת **2016** הורשע הנאשם בשורת עבירות רכוש הנוגעות לגניבת בקר והושתו עליו 29 חודשים מאסר בפועל לצד ענישה נלווית, בשנת 2017 הורשע הנאשם פעם נוספת בעבירות רכוש, ונגזרו עליו 9 חודשים מאסר בפועל. עברק פלילי זה מחייב מתן משרל לשיקולי הרתעת היחיד הגם שכולו נסוב סביב עבירות רכוש.

בתיק זה אין לדבר על הליכי שיקום בגינם יש לחרוג מטה ממתחם העונש ההולם וממילא מדובר במי שביצע את המעשים המיוחסים לו בהיותו אסיר, דבר אשר מקשה אף יותר לבחון אפיק טיפולי.

הנאשם ניהל הוכחות וברי, כי אין בכך כדי להחמיר עמו. יחד עם זאת, זה אינו זכאי לאותה הנחה משמעותית לה זכאים כאלה אשר הודו, נטלו אחריות וחסכו זמן שיפוטי יקר.

בנסיבותיו של תיק זה, נכון וראוי היה להשית על הנאשם פיצוי עבור הקורבן ועבור הסוהר. יחד עם זאת, בשעה שהקורבן התייצב בפני בית המשפט והכחיש שנגרם לו נזק כתוצאה ממעשיו של הנאשם ואף פעל נמרצות למנוע את בירור האמת, ספק האם יש לחייב הנאשם לפצותו, וזאת הגם שבית משפט לא קיבל גרסתו זו. בהתנהלותו והכחשתו כאמור לעיל, לימד הקורבן מה האינטרס שלו בניהול ההליך הפלילי. אין בכך כדי למנוע ממנו לפעול, ככל שיהא חפץ בכך, לתבוע את הנזקים שנגרמו לו מהנאשם במסגרת הליך אזרחי או תביעה נגררת להליך פלילי.

סוף דבר, מכל המקובץ לעיל, הנני לגזור על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. 13 חודשים מאסר בפועל, וזאת במצטבר לכל עונש מאסר אחר אותו מרצה.
- ב. 5 חודשים מאסר על תנאי, למשך 3 שנים מיום שחרורו, שלא יעבור עבירות אלימות מסוג עוון, או עבירה של החזקת סכין למטרה לא כשרה.
- ג. 10 חודשים מאסר על תנאי, למשך 3 שנים מיום שחרורו, שלא יעבור עבירות אלימות מסוג פשע.
- ד. 2,500 ₪ פיצוי לע"ת 2 על פי פרטיו בכתב האישום. הפיצוי ישולם בחמישה תשלומים חודשיים שווים ורצופים החל מיום 01.06.2018.

ניתן צו כללי למוצגים ליחידה החוקרת: להשמיד, לחלט, להשיב לבעלים, לפי שיקול דעת.

זכות ערעור תוך 45 יום לבית משפט מחוזי.

ניתנה והודעה היום י' כסלו תשע"ח, 28/11/2017 במעמד הנוכחים.

דניאל בן טולילה, שופט